

Tretia veľkonočná nedeľa A

Lk 24, 13 - 35

19 apríla 2026

Milé sestry a bratia v Kristovi

Veľká Noc už odznela a my sa v duchu sa môžeme spýtať, čo sme si z nej odniesli, alebo inak povedané čím obohatila naše životy. Možno si pri tejto otázke budeme pripadať podobne ako dvaja učenici z dnešného evanjelia, ktorých podľa cieľa ich cesty nazývame emauzskými. Oni sa cestou rozprávali o tom, čo sa prihodilo na Veľkú noc v Jeruzaleme: o Ježišovej smrti a v rozpakoch nevedeli, čo si o tom všetkom majú myslieť.

Dnešná nedeľa chce povzbudiť aj nás: pripomína nám, že v našich otázkach nezostávame sami. Veľká noc nie je len správa, že Ježiš žije, ale v jej slávení sa Ježiš chce pridať aj k nám, hoci ani my ho najprv nespoznávame. Ježiš chce viesť rozhovor aj s nami. Nechce nás poučovať, ale chce nás - podobne ako učeníkov - viesť k novému pohľadu: nie dokazovaním, ale rozhovorom, ktorý zapáľuje srdcia.

Dvoch učeníkov dnešného evanjelia vieme celkom dobre pochopiť: smrť blízkeho človeka aj nám kladie otázku. Možno si ale len povieme: je mŕtvý - teda koniec, smrťou končí všetko. Potom už len stíchne, chceme zabudnúť a potichu sa vrátiť do toku života. Učenici v dnešnom evanjeliu to tiež chceli, ale zároveň si neprestávali klásť otázky, ktoré v nich rezonovali. Ich otázky, do ktorých sa zapojili aj neznámy spolupútnik, vyústili v rozhovor, ktorý ich nakoniec posunul ďalej.

Mohli sme vidieť, ako Ježiša nespoznali cez naučené frázy, ale cez skutočnú reč. Ozajstná reč totiž nepozostáva len zo slov, ktoré hovoríme, ozajstná reč v istom zmysle „hovorí“ aj nás. Dotýka sa spätne aj nás, cez druhého, cez poznanie druhého, ktoré nám ozajstná reč otvára a ona potom spätne mení aj nás. Ozajstná reč v tomto prípade nie sú naučené definície o večnom živote, knižné múdrosti, ale skutočný rozhovor, do ktorého je zahrnuté celé naše bytie, náš život. Nielen náš ale aj toho druhého. To je rozhovor, ktorý máme pestovať aj v cirkvi.

Ozajstný rozhovor mení aj náš pohľad - naše videnie. Dvaja emauzskí učenici najprv videli len sami seba: svoju bolesť, stratu, ktorá nastala Ježišou smrťou. Boli uväznení v tom, čo videli vonkajšími očami, čo chápali svojim objektným rozumom. Svojho spolupútnika nespoznali, príliš ich nezaujímal. Jeho osoba ich nezaujala ani keď im vykladal Písmo. Až pri lámaní chleba nalomil Ježiš ich strnulosť, priviedol ich k novému pohľadu. A to nakoniec napriek tomu, že im zároveň znovu zmizol z očí. Uvedomili si, že to bol On, kto zapáľil ich srdcia - to bol rozhodujúci moment, od ktorého už ho neprestali vidieť. Obrátili sa a vrátili sa do Jeruzalema aby zvestovali aj ostatným, čo sa stalo cestou a ako Ježiša spoznali pri lámaní chleba.

Emauskí učenici opätovne spoznali Ježiša, uvedomili si jeho význam pre svoj život. Od tej chvíle už nestratili nádej, ktorú im On dal.

Veľká noc nechce byť len nejakou „cenou útechy“ - útechy šťastného konca zoči voči smrti. Veľká noc nemusí osloviť len tých, ktorých sa možno už smrť dotýka. Veľká noc nám všetkým chce ukázať možnosť hlbšieho života. Chce, aby sme my sami získali nový pohľad, novú reč, nové zapojenie sa do života, v ktorom nanovo objavíme Druhého, druhých. Napriek tomu, že to je v dnešnom svete ťažké.

Veľká noc nemusí byť len jednorazová slávnosť, ktorú raz do roka opakujeme. Ona chce - podobne ako v prvej cirkvi - aj nás obnoviť stálejším spôsobom. Preto by sme mali obnoviť aj spôsob akým lámeme Ježišov chlieb, akým slávime eucharistiu. Eucharistia nechce byť len dávny obrad, spomienka niečoho len dávno minulého, ale eucharistia by mala aj nanovo „lámať“ nás - mala by nás lámať pre nové chápanie života. Spoznať Ježiša pri lámaní chleba je tak aj naša spoločná úloha.